

MOJE CESTA DO FANTAZIE

Lenka Poláčková

Vítězka literární soutěže *Hvězda inkoustu*

FRAGMENT

Moje cesta do fantazie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lenka Poláčková

Moje cesta do fantazie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJE CESTA DO FANTAZIE

MOJE CESTA DO FANTAZIE

Lenka Poláčková

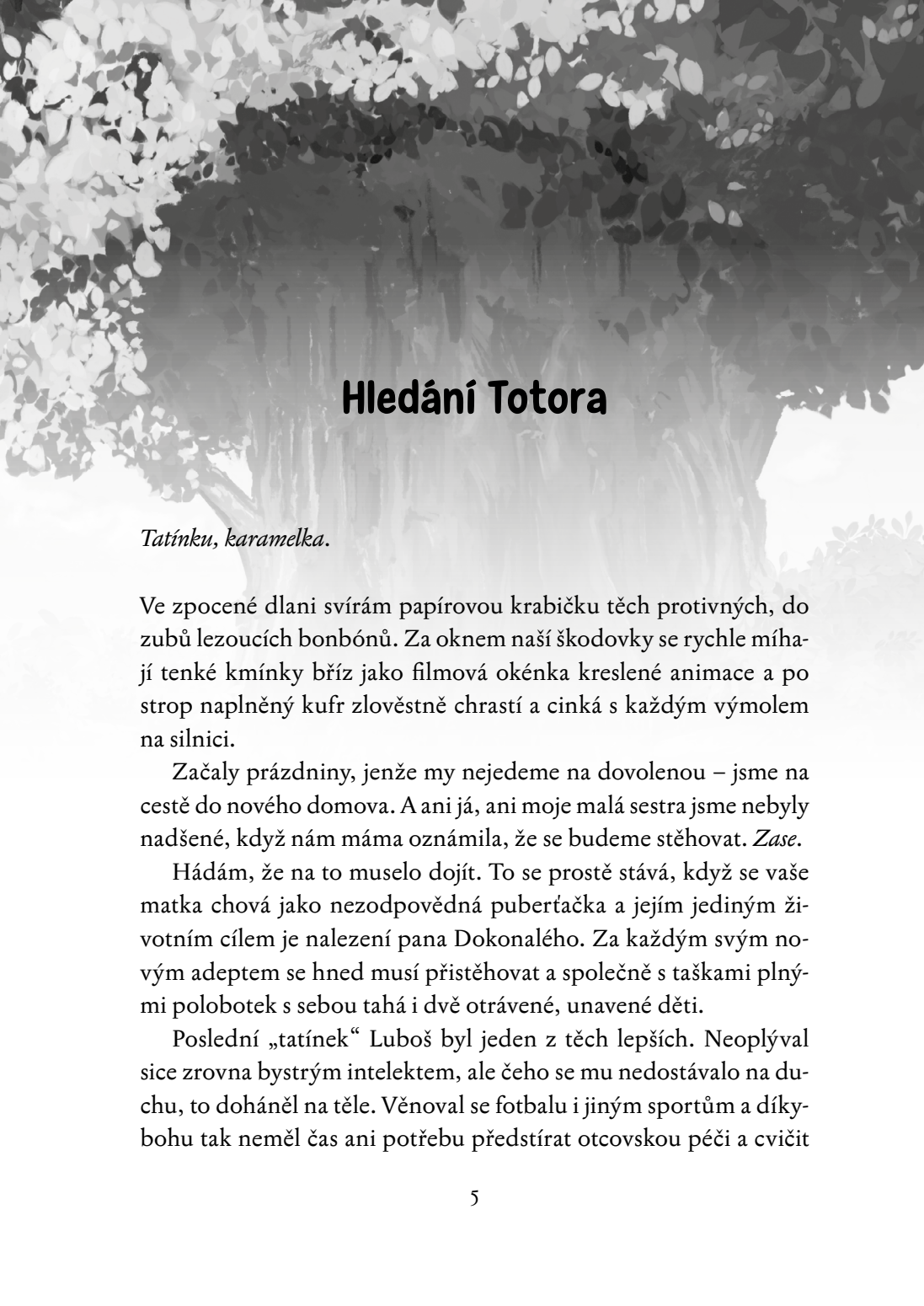
Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Text © Lenka Poláčková, 2022
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2022
Motiv postavy Totoro, Miyazaki, H. (japonský film z roku 1988). Tonari no Totoro.
Studio Ghibli

ISBN tištěné verze 978-80-253-5674-6
ISBN e-knihy 978-80-253-5691-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-5692-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-5690-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Hledání Totoru

Tatínku, karamelka.

Ve zpoceně dlani svírám papírovou krabičku těch protivných, do zubů lezoucích bonbónů. Za oknem naší škodovky se rychle míhají tenké kmínky bříz jako filmová okénka kreslené animace a po strop naplněný kufr zlověstně chrastí a cinká s každým výmolem na silnici.

Začaly prázdniny, jenže my nejedeme na dovolenou – jsme na cestě do nového domova. A ani já, ani moje malá sestra jsme nebyly nadšené, když nám máma oznámila, že se budeme stěhovat. *Zase.*

Hádám, že na to muselo dojít. To se prostě stává, když se vaše matka chová jako nezodpovědná pubertáčka a jejím jediným životním cílem je nalezení pana Dokonalého. Za každým svým novým adeptem se hned musí přistěhovat a společně s taškami plnými polobotek s sebou tahá i dvě otrávené, unavené děti.

Poslední „tatínek“ Luboš byl jeden z těch lepších. Neoplýval sice zrovna bystrým intelektem, ale čeho se mu nedostávalo na duchu, to doháněl na těle. Věnoval se fotbalu i jiným sportům a díky bohu tak neměl čas ani potřebu předstírat otcovskou péči a cvičit

si na nás své rodičovské dovednosti. Paradoxně právě díky tomu si ho hlavně Klárka opravdu oblíbila.

„Bude se mi stýskat,“ vyhrkla překvapeně, když jí mamka jednoho dne jen tak mezi řečí oznámila, že se s Lubošem nadobro rozloučíme.

„Ne, nebude,“ opravila ji máma rozhodně a tou jedinou větou definitivně vystříhla Luboše z našeho života.

Upřímně přiznávám, že mně se bude víc než po Lubošovi stýskat po jeho bytě. Byl to krásný slunný čtyřpokoják v Brně s perfektním internetovým připojením. Navíc stačilo ujít jen pár kroků a člověk se dostal na tramvajovou zastávku, odkud mohl šalinou vyrazit prakticky kamkoliv a kdykoliv; patnáct minut do školy, dvacet minut do Vaňkovky... když o tom tak přemýšlím, Luboš byl opravdu jeden z nejlepších „tatínků“, které si pamatuju.

„Tentokrát je to jiné,“ vyprávěla máma a mně už cynicky ucukával koutek. „Je to jiné, protože se stěhujeme do vlastního!“

Tak přesněji řečeno, stěhujeme se do domu jakési prately, kterou jsme viděly možná dvakrát v životě. Žije ve středních Čechách stejně jako všichni její blízcí příbuzní a chatu v Beskydech, kterou nám svěřila k užívání, jednoduše nikdo jiný nechtěl. Mamka v tom ovšem vidí osudový zásah shůry.

Minulé léto totiž vyrazila právě na tuhle chatu s kamarádkou, aby si odpočinula od městského života, od Luboše i od nás. A osud zapracoval! Seznámila se tu s Jardou. Nějakou dobu si psali a volali, a když mamka vyrazila na tutéž chatu znovu, tentokrát slavit Silvestra, slavnostně si na Nový rok změnila svůj facebookový status a oznámila tak celému světu, že teď už chodí s Jardou.

Já si v ten den slavnostně přísahala, že v životě nikdy nic podobného neudělám. Chudák Luboš se všechno dozvěděl samozřejmě až jako poslední a byl postaven rovnou před hotovou věc.

„Myslím, že bys nás tu měl nechat bydlet do června,“ dokončila mamka suverénně, když mu sdělila tu velkou novinu. Seděl naproti ní zhroucený v křesle s pusou přihloupě otevřenou překvapěním a nemohl se na odpověď.

„Měl bys to udělat už proto, co všechno jsem za ty tři roky pro tebe udělala já... Taky nemůžeš myslet jen na sebe. Musíš brát ohled i na holky. Ať v klidu dokončí tenhle ročník ve škole. Kláru pak přehlásím na tamní základku a Květa už ten jeden rok zvládne na intru.“

Jasně. Ten poslední rok gymnázia, na tom přece nezáleží, vždyť se jenom maturuje.

Luboš s máminým dost nehorázným návrhem překvapivě souhlasil a Jarda jí zatím sehnal práci číšnice v malinické hospůdce. Další zásah shůry. A tak jsme letos ukončily školu, zabalily si věci, naložily do auta, co se do něj vešlo, a první den prázdnin jsme vyrazily na dlouhou cestu do hor. A nejely jsme na dovolenou.

Zatímco máma divoce kličkovala serpentýnami a unavený motor naší staré fabie hudroval a láteřil, Klárka klidně spala. Dva copánky tmavých vlasů se jí legračně zatřásly s každým kostrbatým přerážením a z uvolněného objetí štíhlých dětských paží se na mě zešíroka usmíval plyšový Totoro.

Byl to dárek k posledním Vánocům a já byla moc šťastná, že jsem jí ho mohla dát.

Anime je moje vášeň, je to můj svět a mé sny. Hrozně dlouho jsem hledala, s kým bych je mohla sdílet, a až nedávno jsem na to konečně přišla. Ukázala jsem Klárce film Můj soused Totoro a ji na prosto nadchl, stejně jako kdysi mě. Od té doby jsme ho spolu viděly už snad tisíckrát. Známe ho nazpaměť.

A já jsem se rozhodla, že tohle bláznivé stěhování, které Klárku připraví o jediného „tátu“, kterého si kdy oblíbila, o všechny

kamarády a spolužáky, o všechna oblíbená hřiště a místa, proměním v dobrodružství. Chtěla jsem rozptýlit smutek z loučení a nahradit ho vzrušením, očekáváním a kouzly.

A tak si s Klárkou už několik týdnů říkáme: „Nestěhujeme se. Jedeme hledat Totoru. Stejně jako Sacuki a Mei.“

Jenže teď je přede mnou ten těžší úkol. Místo povídání a plánování musím začít konečně jednat. A proto právě držím v ruce krabičku bonbónů a netrpělivě čekám, až se Klárka vzbudí, abych mohla začít naše malé dobrodružství tou stejnou větou, kterou začíná náš zamilovaný film: *tatínku, karamelka*.

Tedy, úplně stejná věta to samozřejmě nebude. Chtě nechtě budu muset říct: *maminko, karamelka*. A budu se muset hodně zapřít, abych to řekla, protože oslovení „maminko“ jsem nepoužila snad od mateřské školy. Ale slib je slib a já přece nezkazím tu hru hned na začátku jenom proto, že můj vztah s mámou stojí za starou belu.

Za okny už se pyšně rozprostíraly kýčovitě scénérie hor. Žádná dlouhá rovná pole a zlaté záplavy řepky podél dálnice, ale jásavě zelené louky poseté bílými ovci, temné ostrůvky lesů mezi nimi a linka horského hřebenu vinoucí se nad tím vším.

„Koukněte, ovečky!“ vykřikla najednou mamka a samým vzrušením zavlínila volantem, takže se naše ubohá fabie rozhoukala jako kocábka na moři.

Klárka sebou trhla a zamžourala ospalýma očima. „Kde?“

„Je to už nejmíň padesátý stádo, který míváme,“ poznamenala jsem jen pro pořádek a mamka mi to do zrcátka oplatila kyselým pohledem. Klárka ale nadšeně přitiskla na okno měkkou tlamičku plyšáka a prstem mu ukazovala: „Koukni, Totoro, tamhle jsou ovečky.“

Nadešel čas začít naši hru.

„Maminko, karamelka,“ pronesla jsem významně a zachrastila krabičkou s bonbóny. Klárka zpozorněla.

Máma se na mě přes zrcátko dlouze podívala a nechápavě zvedla obočí. Zjevně jí to oslovení připadalo stejně nepatřičné jako mně.

„Nechci,“ odpověděla po chvíli přemýšlení, „leze to do zubů.“

Samozřejmě. Mělo mě napadnout, že bude muset všechno za každou cenu pokazit.

„Já si dám,“ usmála se Klárka. Daly jsme si společně.

„Komu budeme mávat?“ zajímala se hned s pusou úplně zalepenou sladkostí.

Sacuki a Mei z auta mávají pošťákovi na kole, takže my musíme taky někomu zamávat, ačkoliv si při tom budu nejspíš připadat dost hloupě. Holčičkám ve filmu je jedenáct a čtyři roky, těm se to ještě mává... ale když je vám sedmnáct, mávání z auta už taková legrace není.

„Koukni, cyklisti!“ zahlásila Klárka a už jí ručka kmitala ze strany na stranu. Naklonila jsem se k jejímu okýnku a přidala se. Letmo jsem přitom zachytila mamčin otrávený pohled. *To je ono.* Teď budu mávat jako o život, jen ať se diví, jen ať se mračí! Koneckonců si za to může sama...

Kdo by to byl řekl, že po Beskydech jezdí tolik cyklistů?

Mávaly jsme celý zbytek cesty. Nejdřív nesměle a klidně, ale čím víc se nám divili, tím víc jsme se bavily. Nakonec mě až tváře bolely, jak jsme se smály těm nechápavým, potem splaveným obličejům a znuřeným dětem, které se na plastových cyklosedačkách okamžitě probudily a nadšeně nám mávaly zpátky.

„Už toho nechte,“ zabručela mamka, „už tam skoro jsme. Nemusíte dělat ostudu hned z auta.“

A tak jsme nalepily obličej na okna a zvědavě si prohlížely tu vesnici, která se teď měla stát naším domovem.

Na první pohled rozhodně nijak omračující nebyla. Na jednom konci hospoda s malým parkovištěm a turistickou cedulí, potom pár obyčejných, ošuntělých domů podél silnice a nakonec lesní cesta plná výmolů. Kroutila se chatařskou kolonií jako nudle řídkou polévkou a drncala tak, že jsem se několikrát pořádně praštila čelem do okénka, než jsme se konečně dokodrcaly na to správné místo a zastavily.

Bylo mi jasné, že nemám čekat zázraky, ale i tak jsem se neubráníla zklamání. Ten domek možná kdysi býval výkřikem poslední módy a výdobytkem moderního života v reálném socialismu, už tehdy ho ale jistě všichni brali jen jako chatu, ne jako opravdový dům. Měl vysokánskou špidlatou střechu, která se u země potkávala s neposekanou trávou, oprýskané dřevěné obložení a půdorys menší než půlka školní třídy. Na dveřích visel přidaný zámek a okna byla zabarikádovaná proti zlodějům – jasný důkaz toho, že má jít o dům k navštěvování, ne k bydlení.

„Je starej,“ vzdychla jsem při pohledu na něj.

„Stáá-réej!“ opakovala Klárka vesele a rozběhla se po zahradě.

I zahrada byla maličká a naprosto neudržovaná. Kromě ohniště, kupičky dřeva a malé terásky už se sem vešlo jen pár zdivočelých rybízových keřů a houževnatý ibišek u vchodu. Víc mě ale zarazilo, že místo plotu ji lemovala jen nízká zídka ledabyly složená z kamenů a polámaných zbytků cihel. Přes ni namyšleně nakukovaly pěstěné zahrady okolních chatiček a já si hned uvědomila, že o soukromí nemůže být ani řeč.

„Není to zrovna pevnost Boyard.“

„Neblázni,“ usmála se na mě mamka, „tady jsi v přírodě. Tady se přece nekrade a sousedi jsou přátelští!“

Něco bych namítla, ale Klárka zatím stihla obkroužit celý dům a přiřítla se k nám s naprosto odzbrojujícím nadšením. „Můžeme už dovnitř?“

„Pojďte, děvčata,“ zvedla mamka hrdě ruku s klíčem.

Nechápu, proč si tak zakládala na tom, že je to pro jednu konečně klíč, který patří jenom jí. Vždyť to vůbec nebyla pravda! Nepatřil sice žádnému chlapovi, ale tvářit se, jako by ta ubohá prateta byla už pod drnem a její dům už byl vlastně náš, to mi přišlo moc i na mou vždy dokonale netaktní matku.

„Myslíš, že tam budou černočernáci?“ špitla Klárka, zatímco máma lomcovala zašlým zámkem.

„Rozhodně...“ Hned jsem zalitovala ironie, která se mi do odpovědi bezděky vkradla. Mám být přece veselá! *Pamatuj Květo, nestěhujeme se, hledáme Totoru!* Klárka je tak skvělá, nemůžu jí to přece zkazit.

Uvnitř bylo opravdu překvapivě černo, protože přes zavřené okenice nepronikl ani jediný paprsek. Dokonce se odtud ozývalo i tajuplné šustění, jak se mamka pohmatem plížila předsíňkou, aby se dostala do obytné místnosti a otevřela tam okna.

Klárka se na mě významně podívala a já se podívala na ni. Pak sevřela mou dlaň a odhodlaně překročila práh. A tak jsme poprvé vešli do našeho starého, strašidelného domu se špičatou střechou.